

POSUDEK MAGISTERSKÉ PRÁCE

Judita Horváthová:

Turkish-Israeli Relations. The Deterioration of Alliance Between 2003 and 2013: implication on the politics of the Middle East

Výrazné ochlazení izraelsko-tureckých vztahů během uplynulé dekády je důležitou součástí mozaiky dynamického vývoje na Blízkém východě, zejména během tzv. arabského jara a jeho dozvuků. Zajímavé a signifikantní je, že ačkoliv rozpad strategické aliance mezi Tureckem a Izraelem do určité míry koreluje s vývojem po roce 2011, významné impulzy ke změně a její průběh lze datovat už výrazně dříve.

Autorka si klade za cíl objasnit důvody problematičného vývoje izraelsko-turecké aliance v letech 2003-2013 z geopolitického hlediska a z perspektivy domácí politiky. Jako teoretický rámec, o nějž má být analýza opřena, je identifikován neorealismus a jím formulovaná teorie aliancí. Práce se nejprve věnuje teoretickým konceptům a (velmi stručně) metodologickým otázkám, následně představuje historii vztahů mezi Tureckem a Izraelem, poté podává podrobný přehled vývoje aliance z perspektivy geopolitiky a domácí politiky v hlavním sledovaném období. Poslední kapitola představuje zhodnocení provedené analýzy.

Práce je velmi solidně zpracována na úrovni empirické analýzy, kde se opírá o širokou škálu použitých zdrojů a zjevně suverénní vhlad autorky do zkoumané problematiky. Její členění je logické na všech úrovních, byť na té nejnižší je občas přehlednost textu komplikována dělením do zbytečně krátkých odstavců. Po jazykové a stylistické stránce je rovněž v pořádku, stejně jako z hlediska splnění formálních požadavků.

Aspektem, kde práce selhává, je její teoretické zakotvení. Autorka jednak nesprávně ztotožňuje neorealismus (který je jinak nepochybně relevantní pro analýzu aliancí) se státní úrovní analýzy – jde přitom o typickou teorii, která se zajímá o systémovou rovinu. Zcela stranou potom nechává fakt, že neorealismus nemá co říci k analýze vnitropolitických faktorů, které jsou jistě (odmítneme-li ovšem právě neorealistické dogma) důležitou součástí pochopení změn, k nimž v rámci izraelsko-tureckých vztahů došlo. Jinak řečeno, teorii, kterou autorka deklaruje jako rámec práce, nelze vztáhnout ani k domácí politice, ani k analýze zahraniční politiky na úrovni státu (ale lze ji jistě využít při geopolitickém výkladu). Spíše naštěstí autorka s teoretickým východiskem v práci aktivně příliš nepracuje, zůstává tedy solidně provedená a logicky členěná empirická studie s nevhodně „přilepeným“ teoretickým úvodem.

Z výše uvedených důvodů lze práci bez problémů **doporučit k obhajobě**, hodnotit ji navrhuji jako **velmi dobrou**.

V Praze dne 27. srpna 2015